

[H. Larsen (Bjerre).]

komme til at sprælle. Det er en sådan lovgivning, man føler glæde ved, og den burde egentlig give visioner. Se for det indre øje en kreds af opvakte børn eller unge drage igennem et velordnet kunstmuseums sale med en god ophængning af ægte kunst, ledet af en kyndig fortæller. Det må for enhver være et forjættende syn. Skolerne må med ind i dette arbejde. De er heller ikke glemt i lovforslaget. Der står således i § 3 f:

„besøg af skoleelever som led i skolenes undervisningsplaner skal modtages uden betaling.“

Her er altså en lejlighed for vore skoler til at vise eleverne god kunst, om der nu drages nytte deraf.

Det er et forstandigt lovforslag, der her foreligger. Måske har det politiske liv herhjemme endnu ikke til fulde forstået, hvilken anstrengelse samfundet må udfolde for at give kulturens såkaldte evige værdier en førsteprioritet i arbejdet for at hindre udviskningen af menneskeværdet under teknikkens voksende tryk. Lovgivningen her vidner om erkendelse af denne samfundspligt på et vigtigt område, og lovforslaget er nøgternt, hvad angår den økonomiske spændvidde.

På socialdemokratiets vegne anbefaler jeg det derfor, og med tanke på denne helt nye lovgivnings vellykkede udformning vil jeg gerne give den højtærede minister for kulturelle anliggende min kompliment med på vejen. Med dette er jo den højtærede minister ikke alt for forvænt, og jeg vil gerne benytte en klassisk vending: godt brødt, løve!

Sinnbeck: Den ærede socialdemokratiske ordfører har allerede givet den højtærede minister for kulturelle anliggender så mange roser for dette lovforslag, at vi andre måske kan holde os lidt i baggrunden og mere beskæftige os med de ting, der måtte kunne kritiseres ved forslaget.

Dette lovforslag hører jo hjemme i en ganske lang række af forslag fra den højtærede minister for kulturelle anliggender. Disse forslag drejer sig praktisk talt alle om større statstilskud til kulturelle formål, og man kan ikke undgå at få det indtryk, at det danske kulturliv efter ministerens op-

fattelse står og falder med flere statsbevilgninger. Forslaget her drejer sig om flere statsmidler til danske kunstmuseer, og venstre er principielt ikke afvisende over for tanken om større støtte, selv om vi dog i en parentes må indskyde, at så sent som i årene 1960-61 skete der en fordobling af tilskuddene til disse museer, og selv om vi også i nogen grad tvivler om, at det vil være rigtigt og økonomisk forsvarligt at løse alle disse opgaver i så hurtig en rækkefølge. Den højtærede minister synes jo imidlertid at have særdeles travlt; man får det indtryk, at forslagene, også dette, vælter frem, og at de derfor ikke alle er lige gennemarbejdede.

Om det lovforslag, som vi behandler i dag, kan det fastslås, at det på meget væsentlige punkter er kalkuleret af efter loven af 1958 om statstilskud til de kulturhistoriske lokalmuseer. Den højtærede ministers opfattelse må vel have været, at disse to grupper af museer umiddelbart kan sammenlignes, og at man ved den nye lovgivning i store træk kan følge linjerne fra loven af 1958. Dette synspunkt kan venstre ikke dele. Der er efter vor opfattelse himmelvid forskel på museer, som beskæftiger sig med et bredt udsnit af Danmarks kulturhistorie, og så hvad jeg vil kalde levende kunstmuseer, som har til opgave at repræsentere fortidens og dagens, den aktuelle, omdiskuterede billedkunst.

Det kontrolorgan i form af et museumsnævn, som måske virker ret uskadeligt i forbindelse med 1958-loven, kan derfor blive en særdeles uheldig ting, når tanken som foreslået af ministeren overføres på lovforslaget om kunstmuseer, og jeg står uforstående over for, at den ærede socialdemokratiske ordfører slet ikke nævnte det problem, som ligger heri. Den højtærede minister har i dette forslag, der jo som sagt betegner noget helt nyt, foreslået oprettet et såkaldt kunstmuseumsnævn på 5 medlemmer, som skal have tillagt meget betydelige beføjelser. Kunstmuseumsnævnet får efter lovforslaget indflydelse på, hvilke kunstmuseer der skal være tilskudsberettigede, og man vil ikke fremtidig kunne ansætte ledere af de lokale kunstmuseer eller kunst- og museumskyndigt personale, uden at dette personale og dets ansættelsesforhold er godkendt af kunstmuseumsnævnet.